Karikatür

Kara borsacı — Bügüne bugün ben de millet vekiliyim...

Halk — Fakat Mecliste isminizi hiç görmedik?

Kara borsacı — Bizim meclisimiz böyle lüks gazinolarda toplanır... Görmüyor musun? On sekiz milyon vatandaşa vekâlet edip her gece yiyor, içiyor, eğleniyoruz!.

— Bana iki lira ödünç verir misin?
— Ne yapacaksın?
— Sevgilimle pastahanede randevum var!..

ANKARAYA MEKTUP

BİR YAZ GÜNÜNÜN HİKAYESİ :

Sizin başınıza da gelmiştir elbet; ben, şu elektik ve havagazı faturalarını her ay sökebilmek için bir saatten fazla uğraşırım.

Yahu, biz yanlamasına uzun kâğıtlar üzerindeki bir sürü cetvel hanesine; dişi düşmüş ihtiyar yazı makinelerinin rengi kalmamış şeritlerile dökülen rakamları ailece hep beraber uzun uzun tetkik eder de nihayet bu uzun kollektif çalışmadan sonra mevzuu kavrayabiliriz.

Geçen gün de öyle oldu. Şu meşhur cimri gibi:

— Karıcığım, sen benim yüzümü biliyorsun, ben de senin. Mumu söndürüverelim!

Deyip karanlıkta oturamadığımızdan dolayı şu dağıtılan ampullerden alabilmek için son elektrik faturalarını bulalım dedik. Bulduk, bulduk ama, acaba sarfiyatımız nedir, kaç ampul verecekler? diye yaptığımız pek uzun tetkikten sonra çoluk çocuk bihuş ve harap yerlere serildik.

Acaba bu elimizdeki bir sürü fatura hangi ayındır? Ara bre ara bulunmaz. "Son okunduğu tarih diye bir şey var ama, ötesini bulamıyoruz. En son tarih düşen hâdise de bizim elektrik şirketine okuduğumuz oldu galiba.

İdareyi güzelce bir kalaylamak için imkân da vardı; Çünkü başmuharrir üstatlarımız son günlerde birbirlerine ve'iştirmekten vaz geçtikleri için piyasada kalay fiyatları hayli düşmüştü. Fakat ayıptı; çünkü adamcağızlar emek verip bir sürü haneli cetveller bastırmışlar, remil döker gibi de bir çok harfler ve rakamlar kondurmuşlardı. Zâhir bu hal medenî memleketlerin usulüne de muvafıktır deyip sustuk. Ama yine de bunlardan istediğimiz kadar bilgi edinemedik...

Gûya, o gün - ki pazardı - şöyle Çamlıcaya doğru uzanacaktık; Ne gezer? Bir haftadır dolan kafalar, bu faturaların şifrelerini çözme mesaisi neticesinde büsbütün sersemlemişti. Başımızı yastığa dayadık ve kendimizden geçtik.

Bizim küçük o sıralarda:

— Bari bana mısır alın.

Diye vızlanıyordu. Güç belâ kalkıp çarşının yolunu tuttum; yok yok, nihayet bir küçük dükânda bulduklarım ise cin mısırı azmanı sert şeylerdi. Naçar alıp pişirdik ki berbat. Ertesi gün kime anlattımsa, herkeste müttefikan eski mısırların değiştiğinden ve yenecek lezzetli mısır kalmadığından şikâyet ettiler.

Mısır lezzetli ve hoş bir şeydir. Ben onu pek severim ve her tesadüfte muhakkak alırım. Fakat çiy alır ve evde pişirtirim. Bu sene tesadüf etmediğimden ve eşin dostun da sözlerinden anladım ki bu mübarek de piyasadan çekilmiş.

Mısırı nasıl sevmem ki, o bizim gençliğimizde herkesin en fazla rağbet ettiği şeydi ve o zaman rağbete değer bir metadı.

Küçüksu, Mısırtarlası gibi yerlerde koca kazanlarla pişirir ve esnaf âdeta oralarda her hafta bir mısır panayırı kurup, halk da mısır rejimi yapardı.

Yazın helva yapmayı bırakan ve mısır pişiren dükkânların önündeki kazanların başına kalabalık üşüşür ve peştemala sarılıp tablalarda satılan bayatları bile müşteri bulurdu.

Suda pişmişi, kebabı, patlağı, sütlüsü... Her dişe, her zevke göre nevileri olurdu. Ucuz, bol, gıdalı ve âlâ bir halk yemişi idi.

Yeşil kabuğu hayvanlara, üzeri insanlara, koçanı sobalara yarayan mısırın, üstelik püsküllerî de idrar verici bir ilâç olarak yine bizlere yarardı.

Kurusunun zevki ise o da ayrı bir şeydi. Kışın mangalbaşı toplantısının masumane ve güzel bir zevki olan mısır patlatmasını bizim yaştakilerden hangimiz unuttuk?

Şimdi gözümde tencereden suları süzüle süzüle ve sıcak sıcak çıkmış bir mısırla, mangal üstünden henüz çekilmiş tel kalbur içindeki bembeyaz patlak mısırların hayali var. Burnumda her ikisinin de kokusu arka arkaya izlerini bıraktı. İyi ki erkeğim ve gebe değilim.

Zaparta

* * *

SAADET ALÂMETLERİ!

Sevişiyorlardı. Nişanlandılar. Bir zaman görünmez oldular. Arkadaşları onları merak ediyorlardı. Nihayet bir gün erkeği Köprü üstünde gördüler. Eli bağlı, başı sarılı idi, hafifçe de aksayarak yürüyordu. Onu bu halde görünce kolundan tutup durdurdular.

— Demek evlendiniz ha?!.. Eh aşkolsun doğrusu!. İnsan hiç haber vermez mi?..

★

YOKLARSA NE YAPSIN?

Bayan Feşmekân son derece cimridir. Onun fukaraya on para verdiğini kimse görmemiştir. Geçenlerde kapı çalındı. Bayan açtı. Karşısında bir ihtiyar adamcağız:

— Hanım kızım bana bir parça ekmek verir misin?!.

Bayan Feşmekân fena halde sıkıldı. Fakat kendisinin iş kıyafetile olmasından istifade ederek, aklınca güzel bir yalan bulup ihtiyarı savdı:

— Allah versin!. Hanımlar evde yok!.

İhtiyar dik dik kadının yüzüne baktı:

— Kızım, dedi, ben bir dilim ekmek verin dedim, gelin istemiyorum. Ne yapayım hanımlar yoksa?!..

BEŞLER KONFERANSINDAN ÇIKAN NETİCE

İDAREHANESİ
İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı, No. 7. Telgraf: İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI
Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebî memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

No. 511, CİLT: 20: SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 11 EKİM 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

Rusya — göğsümü kabartacak zannetmiştim, sıkmağa başladı

— İnsan içine çıkıp dilenmeğe utanıyorum, kendime İngiliz kumaşından bir elbise bile yapamadım..

— Aldırma herkes seni değişmez gelirli zanneder!..

HAFTADAN HAFTAYA

ALMANYADA BİR KIŞ

Mareşal Montgomeri bu kış Almanyayı kasıp kavuracak açlığı "dehşetli„ kelimesile tavsif ediyor, bu açlık neticesinde yüz binlerce Alman telef olacağını ve korkunç salgınlar baş göstereceğini muhakkak görüyormuş.

Zavallı Almanlar ne umdular, ne buldular? Bütün vücutça kuvvetli ve gürbüz insanlar gibi onların iştahları da dünyaca meşhurdur. Bizde softaların doymak bilmez iştahları hakkında yığın yığın fıkralar vardır. Meselâ bir gün bir bostana iki inekle bir softa girmiş. Bostan sahibi ellerinde sopalarla yardıma koşan komşularına:

— Aman, inekleri bırakın da softayı kovun! diye bağırmış.

Hatta: "Bir softa dört inek kadar yiyecek yer!„ diye bir de atalar sözümüz vardır.

Alman ile softa arasında bir boğaz yarışı yapılsa acaba hangisi kazanırdı? Bunu bilemeyiz. Ancak biçare softa yenecek şeyleri tatlı ve tuzlu diye iki çeşide ayırır, ne bulursa mideye göçürüp Allaha şükrederdi. Fakat buna mukabil Alman medenîdir. kemiyete değil keyfiyete de bakar. Yiyeceği şeylerde kalori, vitamin v. s. diye bir çok şartlar da arar. Meselâ suçuklu omleti kâfi görmez, üzerine ayrıca da kavanozla reçel döktürür. Onun çok yüksek olan sanat zevki bile ancak bir yiyecek yardımile kıvamını bulur. Meselâ gözlerini iri iri açarak gök yüzüne daldırmış, vücudunda huşu ürpertilerile Mozart'ı, yahut Bethoven'i dinlerken bir iki kilo elmayı pantalonunun kalçalarında parlatıp parlatıp yemezse müziğin tam tadını çıkaramaz. Onun için Almanın yer yüzü nimetlerile beslenmesi ekonomi ilminin gerçekten halli güç bir meselesiydi. Bunu dikkate alan Hitler seksen milyonluk Almanı doyurmağa beş kıtanın ancak yeteceğini hesaplamış ve müstakbel yeni nizamı ona göre düzenlemişti.

Denebilir ki Almanlar dünyayı bütün yenecek hayvanları, balıkları, kuşları ve tere yağlarile bir büyük ziyafet sofrası gibi tasavvur etmişler ve sırf bu sofrada oruç bozmak niyetile yirmi sene aç yaşamağa razı olmuşlardır. Bilgin kimyagerlerinin ağaç kabuğundan çıkardıkları erzas tereyağını yiyerek silâh yaparlarken hep bu sofranın besili öküzlerini ve körpe süt domuzlarını görüyorlardı. Fakat onlar Avrupada ve Rusyada harekete geçer geçmez dünya, tıpkı bizim: "Aman inekleri bırakın da softayı kovun!„ diye bağıran tarla sahibi gibi:

— Aman başkalarile uğraşılacak sıra değil, Almanı kovun!

Diye feryadı basmış ve neticede bildiğimiz hazin netice meydana gelmiştir.. Alman bu kış yalnız mağlûp değil açtır da. Bununla beraber geçen kış sonundaki halinden daha iyi bir durumdadır. O zaman açlığa ilâve olarak bir de bomba yemekte idi. Şimdi hiç olmazsa o yoktur. Sonra silâh arkadaşı Japonlar gibi atom bombası yememiş olmak da bir ayrı şanslarıdır.

* * *

Doğu Almanyanın beslenmesi mesuliyetini üzerine alan Ruslar pek telâşta görünmüyorlar. Anlaşılan: "Bizdeki nimet bize de yeter onlara da. Kendimiz ne yiyorsak onlara da onu ikram ederiz; olur biter!„ diyorlar. Fakat İngilizlerle Amerikalılar kendi bölgelerinin iaşesi için çok sıkıntı ve endişe içindedirler. Kıtlığı takip edecek salgın için mektepleri hastaneye çevirmeyi daha şimdiden düşünüyorlarmış. Hattâ geçenlerde ajansların verdiği bir habere göre salgını takip edecek ölümler için şimdiden mezar kazmak gibi bazı tedbirlerden de geri durulmuyormuş. Ne olsa medeniyetin hali başkadır!.

Bu açlığı kovalıyacak salgın ve arkasından gelecek ölümler için şimdiden mezarlar hazırlamak keyfiyeti hatıra bizim çok hoş bir fıkramızı getiriyor:

Hali vakti yerinde bir adamcağız birbiri üzerine tutup kovduğu idraksiz hizmetçilerden yanıp yakılır:

— Aman bana lep demeden leblebiyi anlatan bir uşak bulun; ne isterseniz vereceğim! dermiş.

Nihayet eş ahbap gayretile böyle bir insan bulunur ve hizmete başlar.

Efendi, o gün sokağa çıkarken :

— Göreyim seni evlâdım, der, eski kafasız uşaklarım akşama ne yiyeceğimi bana iki saat tarif ettirirler; sonra da yine dediğimin tersini yaparlardı. Ben sana bir kelime söyliyeceğim. İcaplarını yapmak suretile emrimi yerine getireceksin: Balık. Ne demek istediğimi anladın ya? Ağız tadile yenecek bir balık!.

Efendi o akşam eve geldiği zaman bir mükellef sofra hazır bulur. Balıktan başka bir çok yiyecekler, mezeler ve rakı..

Uşak, zeki bir gülümseme ile:

— Balığın icabını yaptım efendimiz, der, balık turşusuz, tatlısız ve içkisiz yenmez.

Efendi de gülümser ve içinden söylenir: "Allaha şükür ki bana istediğim gibi bir uşak ihsan etti„

Biraz sonra kapı çalınır ve

birbiri ardınca beş altı ahbap sökün eder.

— Bu ne?

— Balığı neşe ile yemeniz için efendimiz... Yakın ahbaplarınızı tahkik ve davet ettim.

— Her akşam olmaz ama bu da güzel.

Biraz sonra tekrar kapı zili:

— Yine mi misafir?

— Hayır efendimiz... Bu sefer çalgıcılar... Bir kemancı, bir utçu, bir kanuncu, iki de hanende uydurdum...

— Yine balığın icapları öyle mi?

— Ona ne şüphe efendimiz...

Derken çalgı başlar. Evvelâ rakı, sonra mezeler, sonra gazeller, taksimler ve şarkılar, arada da balık... Arkasından yemek sonuna doğru misafirler arasında tartışmalar başlar; ev sahibi de hararetle bunlara iştirak eder... Derken ağız dalaşı, el peşrevleri ve bardaklar, surahiler, bıçak ve çatallarla bir güzel kavga.. Camlar kırılır; polisler gelir ve bütün sofra halkı karakola götürülür.

Ev sahibi uzunca bir istintaktan sonra kan revan içinde karakolun bir odasına kapatılır. Fakat hayret! Burada tertemiz bir karyola; kendi karyolası ve yatak takımları...

— Bu ne?

Cevabı, şeytan gibi karşısına dikilen zekâvetli uşak verir:

— Bendeniz efendim... Siz daha "balık,, derken ben bütün icaplarını düşünerek yataklarınızı karakola getirdim.

Muhtemeldir ki zeki ve medenî Müttefikler de muharebenin ilk günlerinde ve belki de deniz ortasında yapılan Atlantik konuşmasında Almanların istedikleri ziyafetin bütün icaplarını düşünmüş ve bu mezarların projesini daha o günden yapmış olsunlar.

* * *

Hitlerin sağ olduğunu hâlâ iddia edenler var. Eğer gerçekten öyle ise saklandığı köşede Alman milletine sağladığı bu saadetler karşısında ne düşündüğünü anlamak pek meraklı bir şey olurdu.

Karikatür

Bayan — Vay ahlâksız herif vay, hizmetçinin bacaklarına sarılmak ha?

Bay — Vallahi fena bir maksatla değil karıcığım, bizi bırakıp gitmesin diye ayaklarına kapanıp yalvarıyordum!..

İSMAİL İNSEL

Gerzede R. S. M. :

"Annem, babam, beni zorla istemediğim birine veriyorlar... Acaba mesut olur muyum, olmaz mıyım?,,

CEVAP :

Kendi arzunuz dahilinde evleneceğiniz adamla bile mesut olup olmayacağınız şüpheli... Zorla evlendirildiğiniz adamla mesut olup olmayacağınızı kim tahmin edebilir?

★

İzmirde C. E. :

"Kızlar niçin erkeklere çabuk aldanırlar?,,

CEVAP :

Erkekliğin birinci şartı sözünde durmak olduğunu zannettiklerinden... Erkeklerin yalan söyliyeceklerini hatırlarına bile getirmek istemiyorlar.

★

Gerzede F. U. :

"Mademki o kadar akıllısınız, atom bombasından daha üstün bir bomba icadedebilir misiniz?.

2. Zengin mi olmak iyi, akıllı mı olmak?,,

Akıl Hocası

CEVAP :

1. Harbetmeğe niyetim yok ki icat edeyim!

2. Akıllı olmak daha iyi: Akılsız zengin parayı her zaman elinden kaçırabilir; fakat akıllı zöğürt daima fırsat peşindedir... Ancak, hem zengin, hem akıllı olanlara hiç sözümüz yok!.

★

İskenderunda T. Ö. :

"Bir çok kızlar benimle alâkadar olduğu halde ben benimle alâkadar olmayan bir kızla alâkadar oluyorum... Ne dersiniz?,,

CEVAP :

Benim söyliyeceğimi atalar daha evvel davranıp söylemişler: Aç tavuk kendini arpa anbarında sanır!.

★

Erbaada Ş. A. :

"Sesimin gür çıkması için ne yapmalıyım?,,

CEVAP :

Kuvvetli bir tahsil ile hayırlı işler.

★

Fatsada H. B. T. :

"Arkadaşlardan birisi çıldırdı. Size gönderirsek akıllanır mı?,,

CEVAP :

Biz akıl fukarasına çıldırıncaya kadar yardım ederiz; ondan sonrasına akıl doktorları karışır.

★

Salihlide H. K. :

1. Her gördüğüm güzele âşık oluyorum...

II. Sevip, sevilip ayrılanlar ne yapsın?,,

CEVAP :

1. Ona aşk demezler... Âşık olsaydınız bir güzelden ötekine güç geçerdiniz!

II. Kavuşmanın yolunu arasınlar!

Akıl Hocası

[Bu haftadan başlayarak bir "Gelin - Kaynana,, sütunu açıyoruz. "Gelin - Kaynana,, davası tâ cihanın kuruluşundanberi devam ettiğine göre, bizim "Gelin - Kaynana sütununun, tâ kıyamete kadar mecmuamızda yer tutacağına şüphe yoktur. Bu "Gelin - Kaynana,, sütununa:

I. Gelininden şikâyet eden sayın kaynanalarla,

II. Kaynanasından elâman diyen sevimli gelinler,

Kendilerini tabiî bir muharrir sayabilirler. Bunlar, şikâyetlerine sebep teşkil eden meseleleri ve hâdiseleri beş on satırlık birer mektupla bize bildirirlerse, isimlerini zikretmemek veya değiştirmek suretile, sütunlarımıza geçirmeyi vazife bileceğiz.

Sayın kaynanalar,

Sevimli gelinler,

Bize göndereceğiniz mektuplarla belki bu sonu gelmez sanılan davanın aydınlanmasına yardım etmiş olacaksınız!]

I

Cihangirden "Bağrıyanık kaynana,, imzasile aldığımız bir mektupta deniliyor ki:

"Böyle gelin, düşman başına.. Kendisine koca diye nur topu evlâdımı ihsan ettiğim halde kadrimi, kıymetimi bilmek ne gezer? Başıma yalnız tencere ile sahanları indirmediği kalıyor... Vakıa bu münasebetsizlikleri göz göre yapmıyor ama yine ne kadar olsa kıyısından köşesinden sırıtıyor... Meselâ, yemek mi lâzım? Ya pirzola pişiriyor, yahut şiş kebabı... Güya kolay oluyormuş, çabuk oluyormuş, falan filânmış... Fakat hakikatte öyle mi? Hayır, bin kere hayır... Kâfir gelinin maksadı, beni aç bırakmak... Zira biliyor ki ihtiyarım, ağzımda tek diş bile kalmamış; pirzolayı, şiş kebabını çiğneyemem... Yaman kızmış doğrusu! Bari size derdimi dökeyim de biraz içim ferahlasın!,,

II

Yeldeğirmeninden "Zavallı bir gelin,, imzasile gelen bir mektupta deniliyor ki:

"Kaynana derlerdi ama bu kadarını bilmezdim.. .Oğlu ile evleneli üç ay oldu olmadı, beni, -haydi doğrusunu söyliyeyim!- bizi bir dakika bile rahat bıraktığı yok... Kocamla iki çift lâkırdıya dalsak:

— Helvanın meyanesi geçiyor!

Diye beni mutfağa gönderir; bir yere gitmeğe kalkışınca:

— Çamaşırları ben mi ütüliyeceğim?

Diye bir söz atar, gezmemize mani olur... Ben bu eve aşçı mı girdim, çamaşırcı mı; hâlâ anlayamadım. Fakat şimdiden kararımı verdim. Evde biraz daha idman yaptıktan, tecrübe gördükten sonra başımı alıp gideceğim; ya bir lokanta, yahut bir ütühane açacağım... O zaman gelsin de emretsin, göreyim!,,

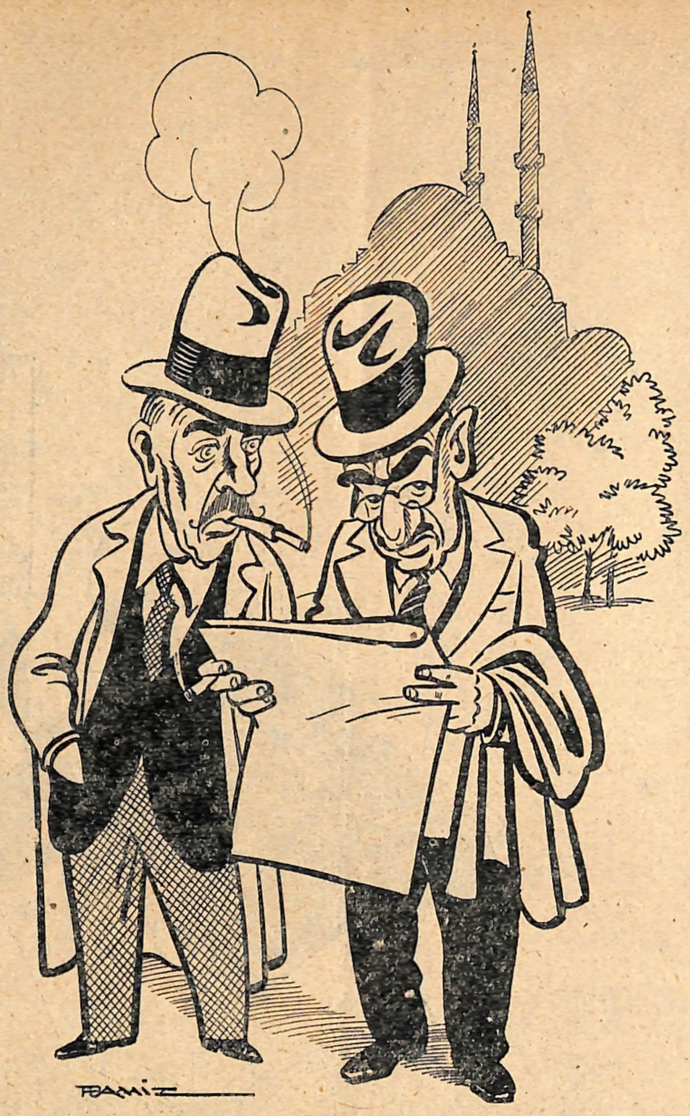

— Fosfor şarkısı çıkmış.

— Fosfor karanlıkta parlayan bir şey değil midir?

— İyi ya... Kaldırımlarda parlayan yıldızlar içindir.

— Nasıl bayım, işler yolunda mı?

— Ne münasebet hayan, bu zamanda işler yolsuzlukta!

[Bu haftadan başlayarak bir "Ev sahibi - Kiracı,, sütunu açıyoruz. Bu "Ev sahibi - Kiracı sütununa:

I. Kiracısından memnun olmayan ev sahiplerile,

II. Ev sahibinden yaka silken kiracılar.

Kendilerini tabiî birer muharrir sayabilirler. Şikâytelerine sebep teşkil eden meseleleri ve hâdiseleri beş on satırlık birer mektupla bize bildirirlerse, isimlerini zikretmemek veya değiştirmek suretile sütunlarımıza geçirmeyi vâdediyoruz.

Ev sahipleri,

Kiracılar,

Bize göndereceğiniz mektuplarla belki pek çok emsalinizin yarasına merhem sürmüş olacaksınız!]

I

Maçkadan "Evsiz kalan bir ev sahibi,, imzasile gelmiştir:

"Evimi kısmen kiraya vermiştim. Evim zaten beş odalı bir şey... Üçünde kiracı, ikisinde de kızımla ben oturuyorum. Mesken buhranı baş gösterince bizim evede bir kaç yüz lira hava parası, bir kaç misli ev kirası vermek istiyen biçareler zuhur etti. Kiracıyı atlatmak imkânı yok... Ne yapayım diye düşünürken eve talip olanlardan bir delikanlı kızıma da talip olmasın mı? Bana:

— Eğer evinizde bana yer verirseniz kızınızı alırım!

Demez mi? Tabiî hay hay dedim. Bu suretle kiracıyı atlatabileceğimi sanıyordum. Kızıma talip olan delikanlı sözünü tuttu, eve yerleşti; fakat bizim kiracıyı evden atlatamayınca ben de sözümü tuttum, evden çıktım. Şimdi evin üç odasında bizim kiracı, iki odasında da bizim kerime ile damat... Ben de hısım, akraba, eş dost evlerinde sürünüp duruyorum!,,

II

Kadıköyünden "Cehennemde bir kiracı,, imzasile gelmiştir:

"Her gün eve girerken ev sahibi, kapının önündeki bahçondan, saksıları suluyor; tabiî saksılardan taşan, koğadan sıçrayan damlalar benim enseme serpiliyor... Yaz günü bu münasebetsizliğin pek zararını görmüyordum; fakat havalar soğumağa başlayınca mesele değişti... Şundan nasıl intikam alabilirim diye düşünüyordum. Nihayet buldum: Sivrisinekle mücadele eden sıhhiye teşkilâtına müracaat ettim, bizim sinekler hâlâ ayakta duruyor diye, evin bütün sulu yerlerine asitfenik döktürdüm; üstelik tahta kurularını öldürmek niyetile bol bol kükürt yaktım... Kokudan, dumandan ben harap oldum ama, çok şükür, ev sahibi de yatalak oldu da saksıları sulayamaz hale geldi!,,

BUGÜNÜN GÜZEL SANATLARI...

Sanatkâr — Eseri tamamlamak için her boyadan boyamalı!..

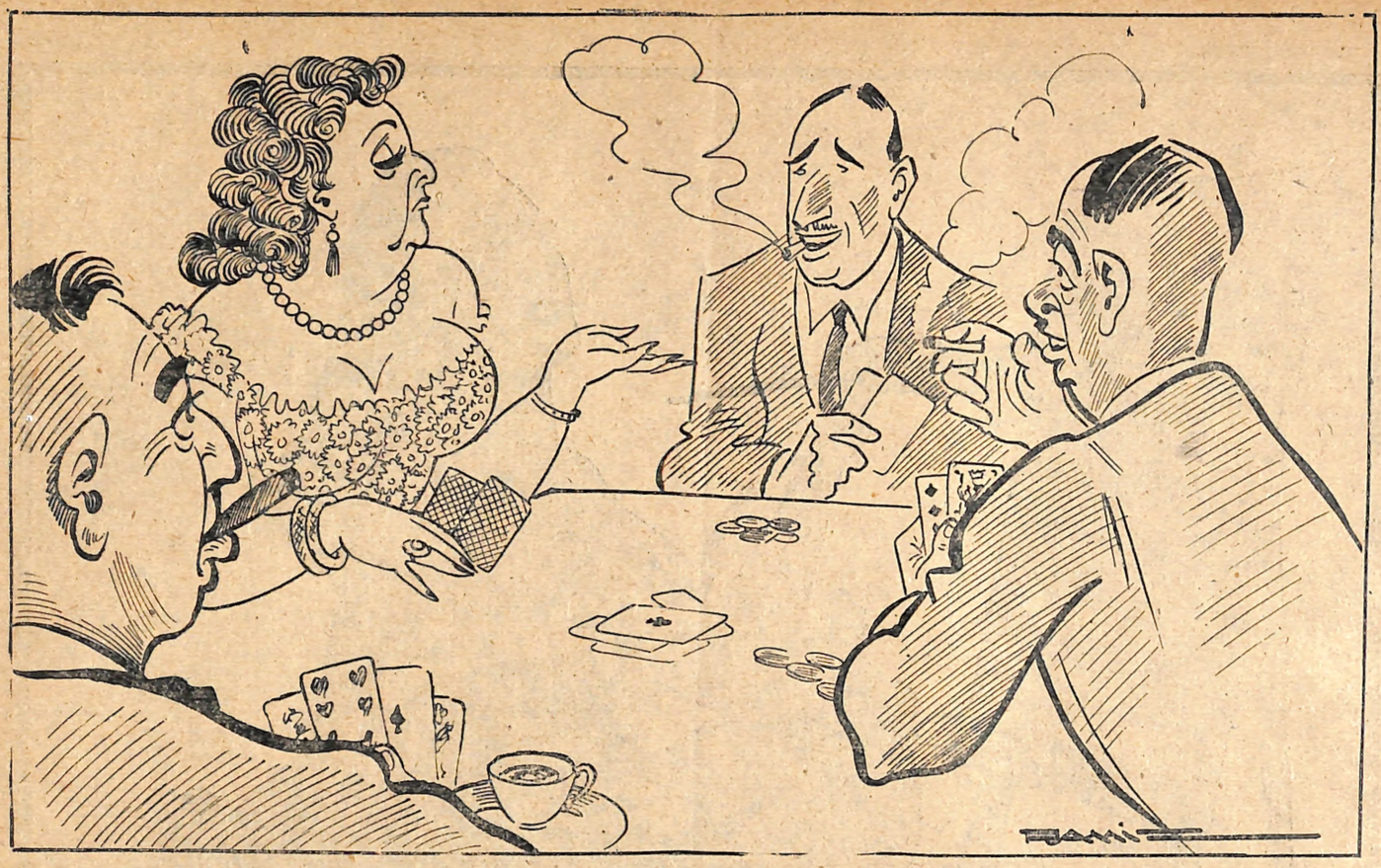

— Müteselli olunuz bayan, kumarda kaybeden aşkta kazanırmış...
— Bende o talih de yok. Hiç bir Hacı ağa ile tanışmıyorum!..

Kimse DUYMASIN

BIRAK ALLAH AŞKINA!

Geçenlerde üç beş arkadaş toplanmış, şundan bundan konuşuyorduk. Arkadaşlardan biri:

— Hürriyet ilân edildiği zaman...

Diye söze başlayınca bayanlardan biri lâfı kesti:

— Bırakın Allah aşkına şu yeni parti lâfını!..

* * *

ISMARLAMA UŞAK

Şaka meraklısı dostlardan biri, taşradaki bir arkadaşına şöyle bir mektup yazdı:

"Bana söz dinlemez, lâf anlatamaz, karnı doymaz, gittiği yerden dönmek bilmez bir uşak lâzım. Bulursan yolla!,,

Bir hafta sonra arkadaşından cevap geldi:

"İstediğin uşağı bulduk. Söz söyledik, anlamadı. Bir şey sorduk, cevap veremedi. Yemek verdik, doyamadı. Bir yere yolladık. Gitti, hâlâ gelmedi. Geldiği zaman göndereceğiz!,,

* * *

SAYIM, SUYUM

Sayım münasebetile herkes birbirine takılıyor, şakalar yapıyordu. Nekesliğile meşhur arkadaşlardan biri bir dostuna:

— Yirmi bir ekimde bize gel! dedi. Sana ziyafet vereceğim.

— Ne ziyafeti?

— Öğle yemeği canım!.

— Pek âlâ!.

— Ne o? Pek sevindin!. Ayol o gün sayım var. Sen sokağa çıkamazsın ki bize gelebilesin!. Alayediyorum seninle!.

— Ben sayım memuruyum. Sizin sokağı da yazacağım. Gelmişken yemeğini de yerim.

— Ya... Öyle mi?.. Öyleyse sayım, suyum yok!.

ÇAMDEVİREN

KIŞ SAATİ

Kalbimin tiktakları aksediyor derinde:
Yaz saati götürdü yazı da beraberinde.

Ne bir saat ileri, ne bir dakika geri,
Adım sayıp durmuştu tam altı yıl yerinde.

Geri alınca şimdi akreple yelkovanı
Karakış geldi, sandım, bir ejder üzerinde.

Yaz saatile az çok ısınırdık eskiden
Karakışın odunsuz, kömürsüz günlerinde!

Saate bakıp bir yaz rüyasına dalardık
Ben masamın başında, kedim de minderinde.

Kışın hararet veren bir yaz saati vardı;
Ucuz mahrukat idi milyonlar değerinde.

Ne karneye tabiydi, ne tahdide, ne narka,
Yeleğine el atan kızışırdı serinde!

Çamdeviren! Şu var ki yaz saati savaşa,
Kış saati barışa işarettir derinde.

Çamdeviren

HAFİFLİK!

Bay, bayanın sabahleyin ısmarladığı bir sürü şeyi satın almış, eve kucağı paketlerle dolu döndü. Bayan tabiî memnun! Hatır almak için ağız yaptı:

— Vah kocacığım! Bu ağır paketlerle nasıl gelebildin. Yazık sana!.

Kocası içini çekerek cevap verdi:

— Merak etme karıcığım, paketler ağırlaştıkça cuzdanım hafifledi. Gayet rahatım artık!.

YÜZ KARASI MI?

Okula bir zenci çocuk gelmişti. Boncuk gibi, pek cici, pek sevimli bir yavru. Beyazlar etrafını sardılar. Çocukcağız zaten okulun acemisi; sıkıldıkça sıkıldı, kaçtıkça kovalandı. Nihayet başladı ağlamağa.

Öğretmenlerden biri onun ağladığını görünce yanına gitti. Öbür çocuklara da çatınıp çıkıştı:

— Haydi bakayım dağılın! Ne istiyorsunuz çocuktan? Araplık yüz karası mı?!.

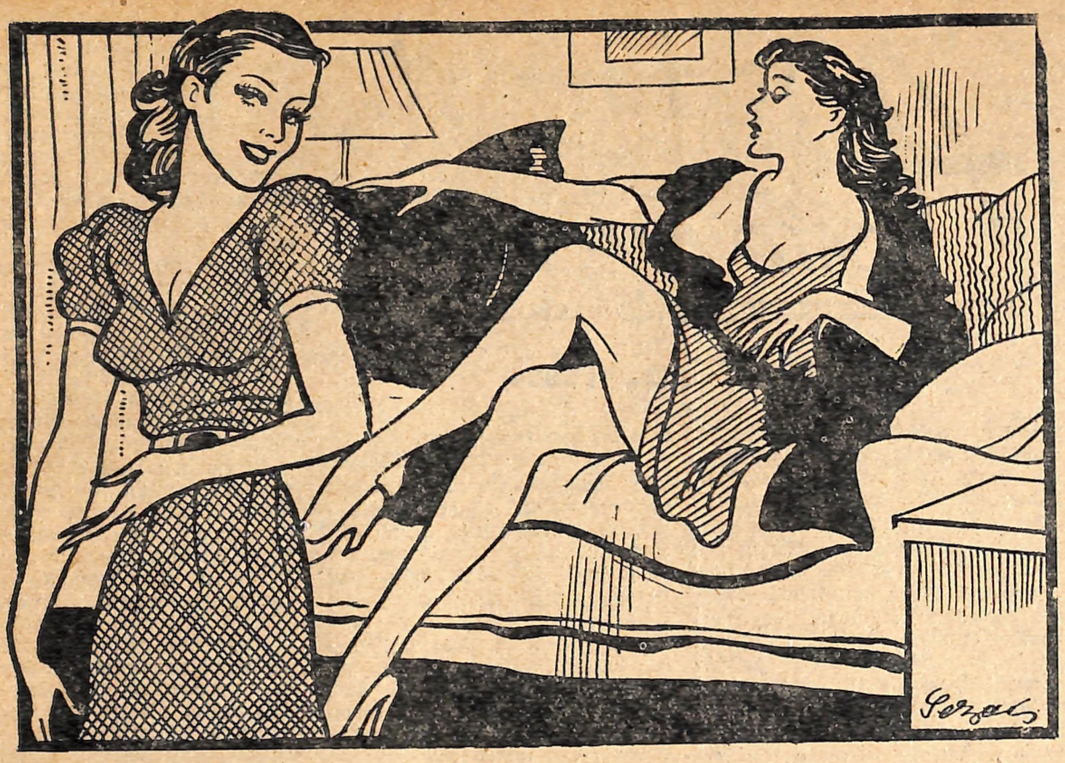

— Nişanlım çalışırken herkesin ağzı açık kalır...
— Hayran mı olurlar?
— Hayır, dişçidir de!..

MEVSİMİNE GÖRE...

Yazan: ÇALAPALA

Bay Falan Filânyan, direktörü bulunduğu fasafiso idhalât şirketinden içeri girerken kapıdaki kristal levhaya bir göz attı. Fakat göz atmasile de tepesinin atması bir oldu. Levha yerden pek yüksek olmadığı için yağmurlu günlerde yoldan geçen otomobillerin sıçrattığı çamurlar levhayı kirletiyordu. İşte yine "fasafiso,, kelimesinin üstüne kocaman bir çamur parçası fırlamış ve orada kurumuştu bile!.

Fena halde sinirlendi. Kapıcıya bunu yüz kere tenbih etmişti. Arada bir başını uzatıp levhaya baksa, yumuşak bir bezle camı silse eli mi kırılırdı keratanın?!.

Çıktı. Odasına gitti. Koltuğuna oturdu. Zile bastı. Hademe girdi:

— Bana Kirkoru çağır!.

Diye emretti.

— Başüstüne!

Biraz sonra kapıcı, kafasını omuzlarının arasına gizlemiş bir halde ürkek ürkek içeri girdi. Direktörün öfkelendiği zaman pek fena olduğunu biliyordu. Onun için ödü kopuyordu. Ne yapsın zavallı adam, bu kapıda üç beş kuruş kazanıyor, kimseye el açmadan geçinip gidiyordu işte!

Fakat direktör kalın siyah kaşlarını çatarak babaca konuştu. Evet, babası yerindeki ihtiyar Kirkora baba gibi seslendi:

— Kirkor, evlâdım!. Sana kaç keret söylemişim, şu kapıdaki levhaya dikkat edesin diye!. Köpoğlusunun otomobilleri üstüne sifos sıçratoor. Sen de eline bir bez alup şu sifosu sileyim demoorsun!. Şirketimizin levhası, hepimizin kart dö vizitidir. Onun üstüne çamur sürülmesi hepimizin yüzünü kızartır, anğladın?! Haydi git "fasafiso,, nun üstündeki çamur lekesini sil. Bir daha levhayı o vâziyette görmeeyim. Haydi evlâdım, haydi Kirkor!.

Kirkor o kadar şaşırdı, o kadar afalladı ki başüstüne bile diyemeden dışarı çıktı. Hademe kulağını kapıya dayamış, içeri dinliyordu. Herşeyi işitmişti. O da "şaşılacak şey!,, der gibilerden dudak büküp hayretini anlattı.

Direktör Falan Filânyan, kapıcıya söyliyeceklerini bitirdikten sonra kendisinden evvel gelip odasında oturmuş, onu beklemekte olan genç kıza döndü:

— Afedersiniz Matmazel!. dedi. İntizamsızlığa fefkalâde sınırlanırım. Kapıdan girerken, levhanın o halini görüncez tepem attı. Onun için ilk işim bu meseleyi halletmek oldu. Şimdi ge elim sizin işinize! Nâsıl bizim şirkette çalışmağa karar verdiniz?! Pederiniz, geçen gün Tokatlıyanda kendisinde tesadüf etmişsem bana, Takuhi sizin şirkete girmeğe karar verdi. Ben de vakit geçirir deyi muvafakatımı beyan ettim, dedi. Öyledir?

Madmazel Takuhi yirmi bir yaşlarında sahiden güzel bir kızdı. İncecik, tüy gibi bir kız!. Kıpırtarak boynunu büktü:

— Evet, dedi. Apartımanda çok sıkılıoorum. Her gün de sinemaa gidilmez a! Bütün arkadaşlarım çalışoorlar. Böyleliklen İngilizcemi de kaybedeceğim. O kadar sene kollejde verdiğim emekler heba olup gidecek. Hiç değilse bunda biraz tercümeler yaparım, daktilo ilen yazı yazarım, istenografi ilen not alırım. Vakit geçmiş olur.

Kibarlığa uymıyacağı için paradan söz açılmadı. Zaten lâf aramızda Takuhi şirkete para ihtiyacından değil, koca ihtiyacından giriyordu. Yaşı yirmi ikiye yaklaştığı halde henüz bir kısmet çıkmamıştı. Babası kurnaz bir adamdı. Fasafiso şirketinin zengin direktörü Falan Filânyanı gözüne kestirmişti. Kızını onun yanına yerleştirdikten sonra aralarında bir muhabbet doğacağını umuyordu.

Falan filânyana gelince, evlenme işinde pek geç kalmış olan direktör, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da bu işlerle pek uğraşabileceğe benzemiyordu. Onun aklı, fikri şirket işlerinin yolunda gitmesinde idi. Meselâ oda kapılarının açılıp kapanması husunda yeni ve pek pratik bir buluşu vardı.

Anlatayım mı?

Efendim, kalorifer yanmadığı için şirket büroları soba ile ısıtılıyor. Odalara girip çıkanlar dikkatsizlikle kapıları açık bırakıyorlar. Kapılar açık kalınca da odalar soğuyor, hem şirket dünya kadar odun parası ödemek zorunda kalıyor, hem de memurlar üşüyorlardı. Bunun için Filânyan geçen kış, her kapının iç ve dış yüzüne birer levha astırdı:

Lûtfen kapıyı kapayınız!

Kışın bunun faydası görüldü. Fakat herkes her girip çıkışında kapıları sımsıkı kapamağa o kadar alıştı ki, yaz geldiği, herkes sıcaktan bunaldığı halde kapılar yine kapanmakta devam etti.

Direktör bu yüzden odaların fazla havasız kaldığını, sıcaktan bunalan memurların çalışamaz olduklarını, vantilâtörleri işletip şirketi masrafa soktuklarını gördü. Bu sefer kapılara "lûtfen kapıyı açık bırakınız!,, diye levha astırsa ona da alışılacağını, kışın yine odun masrafının yükseleceğini hesapladı. Öyle bir levha asmalı, öyle bir şey yazmalıydı ki her mevsimde işe yarasın. Birkaç gün düşündü. Fransaya ve Amerikaya gitmiş olan arkadaşlarından bu türlü bir icat görüp görmediklerini sordu. Böyle pratik bir icadın "Parizde bile!,, mevcut olmadığını öğrendi. İş başa kalmıştı. Düşündü, taşındı, düşündü, taşındı. Nihayet, buldu!.

Zevke, şatafata da düşkün bir adam olduğu için hemen tabelâcıyı çağırdı. Şirketin bütün kapılarına asılmak üzere bir düzine levha ısmarladı:

Lûtfen
Kapıya mevsimine göre muamele ediniz!

Nasıl?.. Parlak buluş değil mi?. Her elini tokmağa atan bu yaldızlı levhayı bir kere okumaktan kendini alamıyor ve ihtardaki zarafete gülümsiyerek hava sıcaksa açık bırakıyor, soğuksa kapatıyordu. Fasafiso şirketinin bu güzel levhası Beyoğlunun bazı sosyetelerinde meşhur oldu. Evinin odalarına bile böyle levhalar astıranlar görüldü. Hattâ sonra, sonra daha da kısaltarak,

"Mevsimine göre!,,

Diye sözü mecizeleştirenler bile oldu.

Kapılar meselesine daldık ta Takuhiyi unuttuk. Güzel kız ertesi gün işe başladı. Direktör, onu, kendi bürosunun yanındaki sekreterlik odasına yerleştirmişti. O zamana kadar bu işleri yapan Karlo adlı bir gence yardım ediyor, daha doğrusu direktörlük bürosuna ait işlerin neler olduğunu yavaş yavaş ondan öğreniyordu.

Takuhi direktörden umduğu iltifatı görememişti. Onun için bu iş kendisini sıkmağa başladı. Yavaş yavaş işi astı. Bir kaç defa telefonle gelemiyeceğini haber verdi. Bir zaman hiç görünmedi. Derken tekrar düzgün gelmeğe başladı.

Falan Filânyan Takuhiyi ciddî bir memur saymadığı için bunlara aldırmıyor, daha doğrusu dikkat bile etmiyordu. O, kapıların mevsimine göre kullanılmasını temin hususundaki büyük buluşu ile öğünüp duruyordu. Hergün şirkete geldiği zaman, ilk işi de kapı işlerinin yolunda gidip gitmediğini takip oluyordu.

Bir sabah şirkete her günkünden yarım saat kadar evvel geldi. Merdiveni çıktı. Kendi odasına doğruldu. Gözüne bir şey ilişti. Hademelerden biri gözünü sekreter odasının anahtar deliğine uyduruş, içeriyi gözetliyordu.

Bu da ne demekti? Fena halde öfkelendi.. Gitti, hademeyi omuzundan yakalayıp kaldırdı:

— Naapoorsun kapıda?!.

Diye bağırdı. Hademe direktörü görünce korkusundan sanki küçük dilini yutmuştu. Eli, aya-

— Devamı 11 inci sayfada —

Acaip Bir Aile..

Komik Roman

Yazan: Ta. Ka.

— Müsterih ol. Ben sır tutmasını bilirim.

İşte bu cihet Cemalın hiç aklına gelmemişti. Bugün - pardon! - bu gece nedir? Salı. Yani yarın salı. Yarın bir, öbürgün çarşamba iki, daha öbürgün perşembe... Üç gün sonra Kadrilere gitmeli. Meseleyi hikâye etmeli. Kadri bu sersemi monolog yapsın da düğünlerde söylesin!

Yahu! Bu nasıl ev pilici? Kurtuluşun bostan mahallesinde ev pilici bu kıbalde olursa anaç tavukları ne haldedir? İsmi de Nadire imiş!

Cemal, birden zıplayıp dirseğine dayandı. "Kadının kocası gedikli imiş. Öyle ya...,, Nasıl da hatırlamamıştı: "Kadri de gedikli. Şu halde tanışırlar... Acaba o sebepten mi Kadrilere duyurmak istemiyor? Münasip surette şunun ağzını aramalı. (Bir hakikat kalmasın âlemde Allahım nihan) buyurmuşlar.,,

Var kuvvetile tatlılaşarak:

— İhsan! dedi. Cevap yok.

— Hişşşt! Sana diyoruz! dedi. Gene cevap yok. Uyumuş, gitmiş...

Halbuki Cemal, sabaha kadar, Selim ağabeyisinin boynuna sarılıp İhsanı kurtaran bu acaip ev pilicini düşündü. Sağdan sola döndü, soldan sağa. Uyuyamadı.

II

Bugün perşembe!

Cemal, üç günü iple çekmişti. Gazetede işini bitirir bitirmez tramvaya atladı. İhsanın dildadesinin nasıl bir mahlûk olduğunu anlamak için Kadrilere gidiyordu.

Kadri ile karısı Habibe ömür insanlardı. Manzaraları insanı hem dinlendirir, hem yorardı. Karısı kocasından daha yaşlı olan her ailede bir sakat insan hali vardır. Bir şeyler mütemadiyen aksar ve bu aksaklık günden güne fazlalaşır.

Habibe, evlendikleri zaman, Kadriden on yedi yaş büyüktü.

Bir facia ve Kadrinin herdem taze olması, bu farkı, az zamanda, yallah deyince otuz, otuz beş seneye çıkardı. Faciadan dört ay evvel ikisini bir arada gören dilenciler: "Allah birbirinize bağışlasın!,, diye dua ederlerken hemen dört ay sonra: "Allah oğlunu sana bağışlasın hanımcığım!,, demeğe başladılar.

Bazı kadınların kırk yaşına yaklaştıkları zaman kendileri için gayet tehlikeli bir güzelliği olur. Bu güzellik, ne hazindir, daima körpe oğlanları sarar. Bir acaip aşk başlar. Bu aşkın ekseriya divanelikler yaptırmasının sebebi, iki tarafa da gurur vermesindendir. Kadın hâlâ bir delikanlının yüreğini yakabildiği için mest, körpe bir delikanlı, bu kadar olgun bir kadını yola getirdiğinden sarhoş, eğer bir mani de yoksa, kolaylıkla evlenirler.

Kadri ile Habibenin birleşmeleri işte böyle olmuştu.

Tekrar edelim: O tarihte - yani yedi sene evvel - Kadri yirmi üç yaşında idi. Habibe de kırkı bulmuştu. Kadının bir dükkânı, bir evi, iki küçük çocuğu vardı. Kadri bahriye muzikasında gedikli çavuştu. Davul çalıyordu.

Habibenin başından, Kadriye gelinceye kadar, üç nikâh daha geçmiş, her yeni koca onu örseliyeceğine bir kat daha güzelleştirmişti ve Kadriyi, bu olgun güzelliği kadar neşesi ve hoppalığı da kavramıştı. Bir kere iyi ut çalar, iyi yemek pişirir, misafirden hoşlanırdı. Sonra bütün çok güzel kadınlar gibi Habibe de biraz saftı. (Buraya başka bir kelime lâzımdı ama güzelliğe karşı hürmetsizlik etmeyi, muharrir doğru bulmadı.) Yoksa, kırk yaşında bir kadının yirmi üç yaşında bir çocukla evlenmesini izah etmek imkânsızdır.

İlk seneler tatlı geçti. Mesuttular. Evvelâ dükkânı, sonra evi sattılar. Birbirlerine karşı kazandıkları zaferleri âleme ilân etmek gayretile, kalabalık yerlerde yaşadılar. Evde misafir eksik olmaz, misafirliğe gitmeden hafta geçmezdi. Kadri çok içiyordu. Şiir okumasını, taklit yapmasını, Karagöz oynatmasını becerirdi. O kadar hoş sohbet, arkadaş canlısı, fedakâr bir insandı ki onu uzaktan yakından tanıyanlar nerede olursa olsun nişan ve düğün toplantılarına mutlaka götürürlerdi. Orada, hiç nazlanmadan, küçük hokkabazlıklar yapar, kazaska ve zeybek oynar, o sıralarda pek yeni bir moda olduğu için ekseriyetin yadırgadığı dansı da kıvırırdı.

Bu kadar havaî bir gencin ne vefakâr bir yürek sahibi olduğu Habibenin hastalığından sonra meydana çıktı. Evlendiklerinin dördüncü yılında Habibe kazaen bir çocuk düşürmüş, üç ay kaldığı yataktan kadıncağız, elli, elli beş yaşında yüzü kırış kırış, gözlerinin altı harap bir halde kalkmıştı. Sanki hastalık tombul tombul pembe beyaz, neşeli Habibeyi bir büyü ile yok edip yerine etleri pörsümüş, mor damarları görünen, somurtkan, huysuz bir koca karı koymuştu.

Kadri, karısının felâketini görmemiş gibi davranmasını pek âlâ becerdi. Denebilir ki faciaya Habibeninn alışması daha zor oldu. Hattâ bir türlü alışamadı ve alışmak da istemedi.

Kadri, merhametile kılıbık oldu. Halbuki kendisine yaşıt bir tazenin yanında on misli daha parlak, daha sevimli, daha aranır bir arkadaş olabilirdi. Bazan, toplantılarda o kadar beğenilirdi ki kendisine, yıllarca bir arada kalsalar dikkat bile etmeğe lüzum görmiyecek insanlar - bilhassa kadınlar - onunla alâkadar olurlar, karısını merak ederler, Habibeyi görür görmez yüreklerine çöken acıma hissini saklamağa lüzum bile görmezlerdi. Bunu ikisi de anlıyordu. Bir meseleyi pek fazla anlamak iyi bir şey olmasa gerektir. Yalnız kalmaktan da, kalabalıktan da hoşlanmaz bir hale gelmişlerdi.

Fukaralık da ekseriya ihtiyarlıkla beraber gezer. Dükkânla evin parası bitti. İkametgâhlarını gittikçe ufalttılar. Şimdi Aksarayda, eski bir paşa konağının alt katında iki küçük odada oturuyorlar. Eşyaları da buna göre azalmış, en lüzumluları, en göze batmayacak kadar babayânî olanları kalmış. Yalnız elbiseden yana fena değildirler. Kadri sivil olsun, resmî olsun daima tertemiz, yepyeni gezer, Habibe de yaşına rağmen daima iyi giyinir.

O zamanlar orta tabakanın ekseri evlerinde henüz yemek sini de yenir, akşam eve gelen erkekler gecelik entarilerini sırtlarına geçirirler, şıpıdık terlikle bahçeden eve, evden bahçeye sele serpe dolaşırlardı. Kılık kıyafet inkılâbı sinemadan değil, insanların doğdukları evden zuhur ettiği için mesleği yüzünden en ileri toplantılara devam eden Kadrinin arkadaşları üzerinde giyim kuşam cihetinden çok büyük tesiri olmuştur. Umumiyetle Vefada, Kasımpaşada, Aksarayda oturan ahbapları, - bunların içinde Cemal, İhsan ve Maksut da tabiî var - papyon kravat bağlamasını, göğüs cebine, ipek mendil yerine beyaz patis mendiller - muharrir kumaş ve bez isimlerini bir türlü öğrenemediği için bunların patis mi, keten mi olduğunda şüphelidir - koymasını ondan öğrendiler. Alafranga müzikten bazı meşhur üstatları muhitindeki gençliğe Kadri âdeta zorla tanıtmıştır. Cemal bunlardan bazısını hiç unutmaz: Cavalleria Rusticana operasının bestekârı Mascagni, meşhur Toscanini, Verdi, Bethoven, Vagner, Şopen... Bir kaç da opera adı ve sadre...

Kadri, klâsik Türk musikisini de biliyor, ağır parçaları dümtekle takip ediyordu. Yalnız muzikakda davulcu olduğundan sazını (!) eve getirip meşşafirlerine dinletmesine imkân yoktu.

Gizlice şiirler yazar, fakat bunları Cemalden başkasına okumazdı. Bunun aksine Yahya Kemali, Haşimi, Faruk Nafiz'in bir çok eşlarını, Namık Kemalden, Ziya Paşadan, Ruhîden, Nailîden, Necatiden, Fuzulîden, Nedimden, Baki ve Nef'iden kasideleri, tercii bendleri, gazelleri ezber söyler, aklındaki maniler ve koşmalar koca bir cilt tutardı.

Tarihe meraklıydı. Kitapları yamalardan yapılmış bir bohçaya sarılı dururdu. Ekserisi bahriye matbaasında basılmış eserlerdi. Hele bunlardan iki tanesini her yeni tanıdığına mutlaka okutur, okumadığını sezerse mutlaka anlatırdı. İşte isimleri: İngiliz Büyük Amirali Celikonun (Büyük Donanma) sı, Alman Amirali Şer'in (Skajerak deniz harbi). Bu iki büyük düşman bu kitaplarda müthiş salvolarla dövüşüp dururlardı. Kadri bu iki kitabı o kadar çok sevdiği halde, Cemal, onun Amirallerden hangisini ötekine tercih ettiğini, hattâ o muharebede hangisini galip saydığını kestirememiştir.

Gözde kitapların diğerleri de şunlardır: Ayhanın Abdülâzize ait romanımsı eserleri. Kadri bunları vakalarından ziyade lisanları içinn seviyordu. Evliya Çelebinin tamamı, Cevdet Paşa Tarihinin bütün ciltleri ve (Salnamei Devleti Aliyei Osmaniye) nin epeyce yıpranmış bir tek cildi.

(Salnamei Devleti Aliyei Osmaniye) nin bu birtek cildinin "hikmeti vücudu,, vardı ve bu cilt duvarda asılı bir ağrandisman fotoğrafla sıkı sıkıya alâkadarlı. Bu fotoğrafta, uzun mülâyim yüzlü, sivrice siyah sakallı, göğsü sırma işlemeli sivil sako giymiş bir zat mütemadiyen gülümserdi. Habibenin merhum pederi. Bir yerlerde mutasarrıflık etmiş ve "müddeti kalile,, Sivasta vali vekilliği yapmıştı. Zamanın âdeti veçhile valilere "Paşa,, denildiğinden, Kadri ondan bahsederken "Paşa baba,,, "Paşa hazretleri,, diye konuşurdu. Salname işte bu mühim paşalığın isbatı idi.

Cemal, o kadar sevdiği halde Kadriye bu paşa damatlığını bir türlü yakıştıramıyor, bu işi nedense yadırgıyordu.

İşte bu son düşünceyle gülümsediği zaman tramvay da Aksarayda durdu.

* * *

Cemal bir yarım kiloluk rakı, üç kilo da buz aldı.

Oda oda kiraya verilen Harap konağın bahçe kapısında Habibenin küçük kızına rastladı.

— Baban evde mi yavrum? diye sordu.

— Şimdi geldi.

Kız böyle söyliyerek eve girdi ve büyük sofayı incecik sesile çınlatmağa başladı:

— Anne, bak! Cemal ağabeyim geliyor. Anne, Cemal ağabeyim...

Cemal kapıyı itti. Kadri'le kucaklaşıp öpüştüler. Habibe çekişti:

— Hep perşembeleri mi gelirsin kuzum? Beni siz hiç aramaz mısınız?

— Yengeciğim... Şart olsun...

— Sus, sus! Buzun suyunu odanın ortasına damlatma! Rakı da getirdin mi?

— Arkası var —

KÜTÜPHANENİZİN EN ZENGİN BİR ESERİ OLACAKTIR.

NİÇİN
Yeni Tokalon
Pudrasını
KULLANIYORUM

Prenses
ALLA TROUBETSKOY
Esbabını anlatıyor

- ★ Onun bir çok cazip ve yeni renkleri vardır.
- ★ O, bütün kullandığım pudralardan daha ince ve daha hafiftir.
- ★ Ondaki hakiki çiçeklerin nefis kokusuna perestiş ediyorum.
- ★ O, bütün gün sabit kalır. Çünkü terkibinde başka hiç bir pudrada bulunmayan Krema köpüğü vardır.
- ★ Yağmurlu, rüzgârlı havaya rağmen Yeni Tokalon Pudrası tenimi dalma terü taze muhafaza eder.
- ★ Eminim ki her ne bahasına olursa olsun bundan daha iyi bir pudra bulmak imkânı yoktur.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası
Sahip ve U. neşriyat müdürü
SEDAT S.

Dünyadan HABER

Yeni hava seyahatları notları

Yazan : Ahmet Emin Yalman

180 Kr.

Kitapcınızdan isteyiniz

Tevzi Merkezi: Vatan Matbaası

TÜRK MEŞHURLARI

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Her ayın birinde 32 sayfalık bir fasikül neşredilmek suretile 12 fasikülde tamamlanacak olan bu eseri ihmal etmeden toplayınız, ve eksik fasikküllerinizi bayiinizden tedarik ediniz. İllerde kütüphanenizin en kıymetli eseri olacaktır. Her fasikülün fiatı 50 kuruş

(Türk Meşhurları) Ansiklopedisinin cilt kapakları piyasaya çıktı. Türk istilinde nefis bir şekilde süslenmiş olan bu cilt kapaklarını bütün bayilerimizden veyahut Yedigün idarehanesinden tedarik edebilirsiniz.

Fiatı 2 liradır.

SEDAT SİMAVİ

Fuji-Yama

MİLLİ ROMAN

75 kuruş. YEDİGÜN NEŞRİYATI

Bayilerden ve kitapçılardan isteyiniz.

Artist Olmak İstiyen

GENÇ BAYANLARA

ATİLA REVU OPERETİ

Her gün 11 - 20 arası Beyoğlu İstiklâl caddesi Yerli Mallar Pazarı yanındaki Deva çıkmazı N. 2, Sahibinin Sesi karşısındaki klüb, 2 nci kat, bizzat müracaatları. Taşradan gülerek çekilmiş bir fotoğrafla müracaat yapılır.

Yavrunuzun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

Fosfatin Necati

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kuvvetli bebek gıdasını biniminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı: SALİH NECATİ

HİKAYE

— 9 uncu sayfadan —

ğı titriyerek gözlerile kapının üstündeki levhayı işaret etti:

— Mevsimine göre istimal edoorum bayım!.

Falan Filânyan kaşlarını çatarak hademeyi bir yana itti. Eğildi, o da gözünü deliğe uydurup içeri baktı:

Takuhi ile Karlo, kucak kucağa öpüşüp koklaşıyorlar, dünyayı unutmuş görünüyorlardı.

Çalapala

MEMLEKET DIŞINDA YEDİGÜN

Irak hariç olmak üzere Suriye Lübnan, Filistin, Maverayı Ürdün ve Hicazda bulunan gazete bayileri Yedigün neşriyatı olan Yedigün, Karikatür, Karagöz ve Model mecmualarını Halep bayiimiz vasıtasile celbedebilirler.

Adres: Jan Kurdi
Gazeteler bayii. Halep
(Suriye)

Karikatür

Tombul teyzenin kocası — Şimdi böyle dağları kazdığımı görenler beni maden arıyor zannedecekler...
Tombul teyze — Tabiî kocacığım, benim heykelimi yaptığımı nereden bilsinler!..

T.T. POSTASI

Yeşilköyden: Fuat Karasoy:

S — Japonyada patlayan atom bombasından siz de müteessir oldunuz mu?

C — Olmaz olur muyum? Mizah gazeteleri beni bırakıp onunla meşgul olmağa başladılar!

Ankara: N. O. S. E.:

S — Iki samimi arkadaşız. İkimizi de sayım memuru seçtiler. Ev adresinizi bilmiyoruz. Bild.rmenizi ve bizi müşkül vaziyetten kurtarmanızı rica ederiz.

C — On sekiz milyon beni sayıyor. Binaenaleyh siz zahmet buyurmayın!

Mersin: Gülseren Yaylalı:

S — Tombul Teyzeciğim size yaz mı yarar, kış mı?

C — Bana bahar yarar. Etrafımda sizin gibi çiçekleri gördükçe neşelenir. Gençleşir ve tombullaşırım!.